

01-06-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - অশৰীৰী হোৱাৰ ড়িল (কচৰৎ) হৈছে এক নম্বৰ ড়িল, ইয়াৰ দ্বাৰা বায়ুমণ্ডলত গভীৰ নিস্তন্ধতা বিয়পি পৰে, পিতাৰ আজ্ঞা - এই ড়িলৰ অভ্যাস কৰা”

*প্ৰশ্ন:- দুনিয়াৰ অনেক বাধা বিঘিনিৰ মাজত থাকিও কোনে একৰস আৰু সুখত থাকিব পাৰে?

*উত্তৰ:- যিয়ে কোনো প্ৰকাৰৰ বিঘ্নকে গুৰুত্ব নিদিয়। তোমালোকৰ শত্ৰুতো বহুত আছে, বিঘ্ন আনিব, কলংক লগাব, গালি পাৰিব - কিন্তু মনত ৰাখিবা যে কলংক লগালেহে তোমালোক কলংগীধৰ হ'ব পাৰিবা। কয় যে কৃষ্ণই চতুৰ্থীৰ চন্দ্ৰমা দেখিছিল সেইবাবে তেওঁৰ ওপৰত কলংক লাগিছিল। কিন্তু এতিয়া তোমালোকৰ ওপৰত কলংক লাগে। শেষত তোমালোকে ক'বা - হে ভাৰতবাসী, চোৱা তোমালোকে বহুত কলংক লগালা আৰু আমি এতিয়া কলংগীধৰ হ'লো।

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলৰ প্ৰতি শিৱবাবাৰ আজ্ঞা। শিৱবাবাই কয় মই ড়িলৰ শিক্ষক নহওঁ জানো। তেওঁ কয় - অশৰীৰী হোৱা। সন্তানসকল, তোমালোকে স্বধৰ্মত স্থিৰ হৈ যোৱা। মনেৰে কেৱল মোকেই স্মৰণ কৰা। এয়াতো জানা যে এতিয়া ধৰ্মৰ গ্লানি হৈছে। গীতাত উল্লেখ আছে- যদা যদাহী..... এই শ্লোক জন্ম জন্মান্তৰৰ পৰা আমি গাই আহিছো। যেতিয়াৰ পৰা ভক্তি মাৰ্গ আৰম্ভ হৈছে তেতিয়াৰ পৰাই গীতা পাঠ কৰি আহিছে। শিৱবাবাৰ পূজা কৰি আহিছে। সেই শিৱবাবাই এতিয়া কৈছে, মোকেই স্মৰণ কৰা। তোমালোকৰ ওপৰত পুনৰ মায়াৰ ছায়া পৰিছে। এতিয়া মই আহিছো মায়া ওপৰত জয়ী কৰাবলৈ সেয়ে মনমনাভৰ হোৱা, কিয়নো তোমালোক পুনৰ মোৰ পৰমধামলৈ যাব লাগিব। যদি কৃষ্ণ থাকিলহেঁতেন তেতিয়া কলেহেঁতেন মধ্যাজীৱ ভৱ। কৃষ্ণক কৃষ্ণপুৰীত স্মৰণ কৰা। জ্ঞানৰ দাতা কোনো কৃষ্ণ নহয়। তেওঁ হৈছে শিৱ। শিৱৰেই পূজা কৰা হয়, তেওঁকেই পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। গতিকে আমি আত্মাসকল তালৈ যাব লাগিব, সেইবাবে বাবাই ড়িল শিকায়। এইয়া হৈছে এক নম্বৰ ড়িল - মনমনাভৰ, অশৰীৰী ভৱ। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে তেওঁকেই মনত পেলোৱা, যদি কোনো শূদ্ৰ ইয়াত অন্য চিন্তাত বহে, তেতিয়া বায়ুমণ্ডল বেয়া কৰি দিব। সেই এজনকেই যেতিয়া সকলোৱে মনত পেলাব তেতিয়া নিস্তন্ধতাৰ বাতৰৰণ হৈ যাব। যেনেকৈ কাৰোবাৰ মৃত্যু হলে নিস্তন্ধ হৈ যায়। আত্মা অশৰীৰী হোৱাৰ প্ৰভাৱ পৰে। এতিয়া বাবাই কৈছে - তোমালোক সকলো আত্মাকে পুনৰ লৈ যাম। কালেতো এটা আত্মাকহে লৈ যায়। মইতো কালৰো কাল হওঁ। মই সকলোকে নিবলৈ আহিছো। আৰু মই আহিছো সাধাৰণ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত। মই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ চৈতন্য হওঁ। ময়েই গীতা শুনাইছিলো। চোৱা তোমালোকৰ ওপৰত এতিয়া কলহ ৰখা হৈছে। কৃষ্ণৰ গোপীসকলৰ লগতো কলহ দেখুওৱায়। কয়- কৃষ্ণই কলহ ভাঙিলে। এতিয়া এই কলহ কিহৰ? তোমালোকৰ মূৰৰ ওপৰত যি বিকাৰৰ কলহ আছে তাক ভাঙি পেলাই আৰু জ্ঞান অমৃতৰ কলহ দি দিয়ে। বাকী সত্যযুগত জানো এনে কথা হ'ব পাৰে। তোমালোক হৈছা গোপী। গোপী বল্লভৰ গোপীসকলৰ যি বিহৰ কলহ আছিল - তাক ভাঙি জ্ঞান অমৃতৰ কলহ ৰাখিছে। গতিকে এই ক্ষেত্ৰত বুদ্ধি বহুত ভাল হোৱা উচিত তেতিয়াহে ধাৰণা হ'ব। গোপীসকলৰ বল্লভ হৈছে শিৱবাবা। কৃষ্ণকতো বল্লভ বুলি নকয়। লিখা হৈছে যে গোপীসকলক পলুৱাই লৈ গৈছিল। এতিয়া বাবাই জানো পলুৱাই নিব। এয়াটো নিয়ম নহয়। বাবাই বুজাইছে যেতিয়া কোনো মহাত্মাই কয় যে শিবোহম্ তেতিয়া কোৱা যে এফালে কোৱা মহাত্মা অথবা মহান আত্মা আকৌ নিজকে পৰমাত্মা অথবা শিবোহম্ বুলি কয় কোৱা? মহান আত্মা মানে পৱিত্ৰ আত্মাহে হয়। এই ৰহস্য বুজাব লাগে। ইয়াকেই জ্ঞানৰ ধৰ্ম যুদ্ধ বুলি কয়। তেওঁলোকৰ ওচৰত শাস্ত্ৰৰ মত আছে আৰু তোমালোকৰ লগত শ্ৰীমত। বাবাই কয়- মই আহো তেতিয়া, যেতিয়া ৰাজযোগ শিকাবলগীয়া হয়। ভাৰতৰ ওপৰতেই এই গোটাইখন খেল হয়। মুখ্য

অভিনেতা-অভিনেত্ৰীৰ ভূমিকা ভাৰতবাসী সকলে পাইছে। বাস্তৱতে বন্দে মাতৰম্ বুলি এই মাতৃসকলেই কোৱা হৈছে। এই কংগ্ৰেছী লোক সকলেতো ভূমিকেই মাতৰম্ বুলি কৈছে। ভূমিতো তত্ব হয়। ভূমিক জানো মাতৃ বুলি ক'ব পাৰি। এই ধৰণীত থাকোতা তোমালোক মাতৃসকল। তোমালোকেই বন্দে মাতৰম্ বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকে ভূমিক বন্দে মাতৰম্ বুলি কয়, তেন্তে ভূত পূজা হৈ গ'ল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে যোগবলৰ দ্বাৰা নিজৰ বাদশ্বাহী লোৱা। সকলোৱে যত্ন কৰি থাকে – পৱিত্ৰ হৈ বাদশ্বাহী ল'বৰ বাবে। যিফালে সাক্ষাৎ সৰ্ব সমৰ্থ সৰ্বশক্তিমান আছে, তেওঁৰহে জয় হ'ব। পৰমাত্মাৰ মহিমা একেবাৰে বেলেগ হয়। তেওঁ আহি ড়িল শিকায় যে কেৱল মোকেই স্মৰণ কৰা। আৰু আন সকলো তোমালোকক দুখ দিওঁতা হয়। সকলোৱে শত্ৰু হৈ বিঘ্নৰ সৃষ্টি কৰে। এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। আমাৰ কিবা দুনিয়াৰ চিন্তা আছে জানো। কৃষ্ণৰ কাৰণে কয় - চতুৰ্থীৰ চন্দ্ৰমা দেখিলে সেইবাবে তেওঁ ইমান গালি খাইছিল। কলংক যাৰ ওপৰত লগায় তেৱেঁই পুনৰ কলংকীধৰ হ'ব। পিছত অন্তিম সময়ত ক'ব হে ভাৰতবাসী, তোমালোকে আমাক কিমান গালি দিলা! চোৱা, আমি এয়া হৈ আছো, ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ আছো। যুদ্ধক্ষেত্ৰততো বহুত সহ্য কৰিব লগা হয়। গতিকে যিয়ে ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে, তেওঁৰ ওপৰত বলিহাৰ হ'ব লাগে। এয়া শিৱবাই বুজাই আছে। এই দাদাই নিজকে ভগৱান বুলি নাভাবে, সেয়েহে শিৱ বাবাই কয় – সন্তানসকল, এয়া তোমালোকৰ কল্প -কল্পৰ ভূমিকা। তোমালোকেও ক'বা যেতিয়া ধৰ্মৰ গ্লানি হয় তেতিয়া বাবা আহে। এতিয়া বাবা আহিছে আৰু আমি বাবাৰ পৰা সম্পত্তি লৈ আছো। নিমন্ত্ৰণী পত্ৰতো লৌকিক পিতাৰ হৃদয় সম্পত্তি আৰু পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা পোৱা বেহদৰ প্ৰাপ্তিৰ পইণ্ট বহুত ভালকৈ লিখা আছে। বেহদৰ পিতাৰ পৰাই বেহদৰ সম্পত্তি পোৱা যায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বেহদৰ (অসীম)সম্পত্তি কোনে দিলে? বাবাই। গতিকে এই সকলোবোৰ বুজিলগীয়া কথা। আমাৰ এই কষ্ট সহ্য কৰাৰো পাৰ্ট আছে। ২১ জন্মৰ বাবে বাদশ্বাহী পোৱা যায়। গতিকে ইয়াৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। গোৱা হয়- সন্তানে পিতাকক, ছাত্ৰই শিক্ষকক প্ৰত্যক্ষ কৰে। এতিয়া তোমালোকৰ প্ৰকৃত ভূমিকা চলি আছে। তোমালোকে বুজাব পাৰা যে তেৱেঁই আমাৰ পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু হয়। তেৱেঁই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ ৰচিয়তা। সকলো জীৱ আত্মাৰ পিতা হয়। তেওঁক সৰ্বব্যাপি বুলি কেনেকৈ ক'বা! পিতাতো ওপৰত নিবাস কৰোঁতা সেই কাৰণেতো দুখত তেওঁকেই স্মৰণ কৰে। তেওঁ তেতিয়া আহে যেতিয়া ধৰ্মৰ গ্লানি হয়। বাবাই কয় - মোৰ জন্মভূমি ভাৰতত বসতি কৰাসকল যেতিয়া দুখী হৈ পৰে তেতিয়া মই আহিবলগীয়া হয়। পৰমাত্মাৰ জন্মভূমি হ'ল ভাৰত। এই কথা কাৰো মুখত কেতিয়াও উচ্চাৰিত হোৱা নাই। যদি সকলো পৰমাত্মা হয় তেতিয়া হ'লে সকলোৰে জন্মভূমি ভাৰততেই হ'ব। বাবাই কৈছে সকলো ধৰ্ম গুৰুকো মই মুক্তিধামলৈ লৈ যাও। যেতিয়া তেওঁলোকে জানিব যে আমাক মুক্তি দিয়োঁতা পিতা, তেওঁ ভাৰততে জন্ম লয় তেতিয়া ভাৰত বহুত ডাঙৰ তীৰ্থ হৈ যাব। ধৰি লোৱা সকলোৱে গম পাই গ'ল, কিন্তু আহিব কেনেকৈ? সকলোৱেতো ভাৰতলৈ আহিব নোৱাৰে। ভাৰতত ইমান অন্ধও নাই। এই কথা শুনি বহুতত আনন্দ হ'ব যে আমাৰ বাবা, যিজনে এই গুৰু আদিকো মুক্তি দিয়ে তেওঁৰ জন্ম ভাৰতত হয়। চিনি পাব জ্ঞানৰ দ্বাৰাই আৰু কি দেখিব! ব্ৰাহ্মণৰ গাত যেতিয়া কোনোবা আত্মা আহে তেতিয়া তেওঁৰ কথাতে চিনি পায়। কথা নক'লে কেনেকৈ চিনি পোৱা যাব? কথা পাতিলেই গ'ম পোৱা যাব - অমুকৰ আত্মা। শিৱবাইও যেতিয়া জ্ঞান দিব তেতিয়া বুজি পোৱা যায় যে শিৱবাই কৈছে। জ্ঞানতো এওঁ (ব্ৰহ্মাই) দিব নোৱাৰে। এইয়া পিতাৰ অবিহনে কোনেও বুজাব নোৱাৰে।

কেতিয়াবা কেতিয়াবা কোনোৱাই কয়- আমি শিৱবাবাৰ লগত কথা পাতিম, পিছে তেওঁক চিনি পাব কেনেকৈ? বুজিও নাপাব। বুদ্ধিৰ দ্বাৰা বুজা উচিত যে এই জ্ঞান বাবাৰ বাহিৰে কোনেও দিব নোৱাৰে। চোৱা ক'ত ক'ত সন্তানসকলে নেদেখাকৈয়ে ব্যাকুল হৈ আছে শিৱবাবাক লগ পাবলৈ। নিশ্চয় তেওঁৰ শক্তি আছে যিয়ে আকৰ্ষিত কৰে, আকৰ্ষণ হৈ থাকে। তেওঁলোকক বগা পোছাকৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰ কৰায় সেই কাৰণে বাবাই কেতিয়াও আমাৰ পোছাক সলনি কৰিবলৈ নকয়। গতিকে তেওঁৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা বুজি পোৱা যায়। বহুতৰে ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰে সাক্ষাৎকাৰো হয়। পিছে তাৰ পৰা কি লাভ? তোমালোকৰ কাম হ'ল জ্ঞানৰ লগত। এই জ্ঞান কোনেও দিব নোৱাৰে। গতিকে এয়া সকলো গুণ্ট পাৰ্ট। কয় -মই আত্মাৰ

ৰূপ ধাৰণ কৰি এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। গতিকে এয়া ইমান জ্ঞান বাবায়ৈ দিয়ে। মই (ব্ৰহ্মা) জানো আগতে জানিছিলো! বাবাই চোৱা কিমান বিস্ময় কৰে। কয় - মোক নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী বনোৱা। মই তোমালোকৰ ইমানে সেৱা কৰিম যি তোমালোকৰ সন্তানেও কেতিয়াও কৰিব নোৱাৰিব। মই তোমালোকক ২১ জন্মৰ বাবে ৰাজ্য ভাগ্য দিম। তাৰ পিছতো যদি উত্তৰাধিকাৰী নবনোৱা তেন্তে যাৰ যি ভাগ্য বুলি কোৱা হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - আমি শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লবলৈ ইয়ালৈ আহিছো। শিৱবাবাক আৰু বৈকুণ্ঠক তোমালোকে দিব্য দৃষ্টিৰ অবিহনে চাব নোৱাৰা। জ্ঞানতো সম্পূৰ্ণ স্পষ্ট ভাৱে পাই আছা। আমাক বাবাই ৰাজযোগ শিকায়। উচ্চতকৈ উচ্চ প্ৰাপ্তি হ'ল বৈকুণ্ঠৰ বাদশ্বাহী। সেয়াও পঢ়াৰ দ্বাৰাহে পোৱা যায়। কোনেও ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হওঁ। এই ৰাজযোগ শিকোৱা হয় অন্তিম সময়ত তেতিয়াহে পুনৰ সত্যযুগত ৰজা-ৰাণী হ'বগৈ। ইয়াত মিচাইলৰ (missile) যুদ্ধ প্ৰসিদ্ধ। গীতাৰ পৰা দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হ'ল। সেই সময়ততো অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। সেই সকলোবোৰ কলৈ গ'ল? বিনাশ হ'ল, একেবাৰে সহজ কথা। ৰেলগাড়ীত তোমালোক সন্তানসকলে বহুত সেৱা কৰিব পাৰা অন্তত প্ৰজাতো হৈ যাব। গাড়ীৰ ডবাটোৱেই তোমাৰ প্ৰজা হৈ যাব। বহি বহি গুনিলে তেওঁলোকে বহুত ভাল পাব। কিতাপ আদি হাতত ৰখা উচিত। লগতে অতি মৰমৰ শ্ৰীকৃষ্ণৰ চিত্ৰও ৰাখিব লাগে। আচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ -

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) ২১ জন্মৰ ভাগ্য গঢ়িবলৈ শিৱবাবাক নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী বনোৱা। প্ৰতিটো কৰ্মৰ দ্বাৰা পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু তিনিওকে প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে।
- (2) জ্ঞান স্পষ্ট ভাৱে পাই আছা সেয়েহে সাক্ষাৎকাৰৰ আশা ৰাখিব নালাগে। স্বয়ং সৰ্ব সমৰ্থ পিতা আমাৰ লগত আছে - সেয়ে বিঘ্ন আহিলে ভয় কৰিব নালাগে।

*বৰদান:- অলৌকিক স্বৰূপৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা অলৌকিক কৰ্ম কৰোঁতা সদায় সমৰ্থ আত্মা হোৱা

ব্ৰাহ্মণ জীৱন অৰ্থাৎ অলৌকিক, হীৰা তুল্য অমূল্য জীৱন। এই অলৌকিক জীৱনৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা বা অলৌকিক স্বৰূপত স্থিত হৈ থাকিলে সাধাৰণ চলন, সাধাৰণ কৰ্ম হ'বই নোৱাৰে। যিয়ে কৰ্ম কৰিবা সেয়া অলৌকিক হৈয়ে যাব কিয়নো যেনেকুৱা স্মৃতি হয় তেনেকুৱা স্থিতি হয়। স্মৃতিত থাকিব লাগে এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই। তেতিয়া পিতাৰ স্মৃতিয়ে সদায় সমৰ্থৱান বনাই দিব সেইকাৰণে প্ৰতিটো কৰ্মও শ্ৰেষ্ঠ, অলৌকিক হ'ব।

*গ্লোৱান:- স্ব-উন্নতিৰ যথার্থ চশমা পিন্ধি লোৱা তেতিয়া সকলোৰে বিশেষত্বই দেখা পাব।

মাতেশ্বৰী জীৰ মধুৰ মহাবাক্য-

"সৃষ্টিৰ আদি (আৰম্ভণি) কেনেকৈ হ'ব?"

বহুত মনুষ্যই এইটো প্ৰশ্ন সোধে যে পৰমাত্মাই সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচিলে? আদিত কেনেকুৱা মনুষ্য ৰচিছিল এতিয়া তেওঁলোকৰ নাম ৰূপ বুজিব বিচাৰে। এতিয়া ইয়াৰ ওপৰত তেওঁলোকক বুজোৱা হয় যে পৰমাত্মাই সৃষ্টিৰ আদি ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা কৰিছে, প্ৰথম মনুষ্য ব্ৰহ্মাক ৰচিছে। গতিকে যিজন পৰমাত্মাই সৃষ্টিৰ আৰম্ভণি কৰিলে তেন্তে অৱশ্যে পৰমাত্মাইও এই

সৃষ্টিত নিজৰ ভূমিকা নিশ্চয় পালন কৰিছে। এতিয়া পৰমাত্মাই কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰিলে? প্ৰথমেতো পৰমাত্মাই সৃষ্টি
ৰচিলে, তাৰো আগতে ব্ৰহ্মাক ৰচিলে গতিকে প্ৰথমে ব্ৰহ্মাৰ আত্মা পৱিত্ৰ হ'ল তেৱেঁই গৈ শ্ৰীকৃষ্ণ হ'ল, সেই শৰীৰৰ দ্বাৰা
আকৌ দেৱী দেৱতাৰ সৃষ্টি স্থাপন কৰিলে। গতিকে দৈৱী সৃষ্টিৰ ৰচনা ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা কৰিলে, তেন্তে দেৱী-
দেৱতাসকলৰ আদি পিতা হ'ল ব্ৰহ্মা, ব্ৰহ্মাই শ্ৰীকৃষ্ণ হয় গৈ, আকৌ সেই শ্ৰীকৃষ্ণৰ অন্তিম জন্ম হ'ল ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ। এতিয়া
এনেকৈয়ে সৃষ্টিৰ নিয়ম চলি আহিছে। এতিয়া সেই আত্মাই সুখৰ পাৰ্ট সম্পূৰ্ণ কৰি দুখৰ পাৰ্টত আহে তেতিয়া ৰজো তমো
অৱস্থা পাৰ কৰি পুনৰ শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হয়গৈ। গতিকে আমি হৈছো ব্ৰহ্মা বংশী তথা শিৱ বংশী সঁচা ব্ৰাহ্মণ। এতিয়া ব্ৰহ্মা
বংশী বুলি তেওঁলোকক কয় – যি সকলে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা অবিনাশী জ্ঞান লৈ পৱিত্ৰ হয়, তেন্তে ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হৈ যায় যে এই
সৃষ্টিৰ আদি পিতা হ'ল পিতা ব্ৰহ্মা। অচ্ছা। ওম্ শান্তি।

!!ওম শান্তি!!

***